

AZ ÉPÍTÉSZ FIA.

«Az építésze! megfagyott zene.»

Apámban a muzsika megfagyott.
Nem lirizált. Arányok érdekelték,
S nyugodt vonalak, egyszerűk, nagyok.

Az én fejembe, bárhogy erőltették,
Nem ment a számtan s geometria.
Álom-part felé hullámozott a vérem,
És költő lett az építész fia.

Sokáig azt hittem, a dal egészen
Anyám lelkén át sugárzott belém,
Tűzhely-oltáron feláldozott vére
Lappangó cseppje minden költemény.

A nem sejtett apai örökségre
Eszméltet most mások ajkán a szó :
«Bár lelke lány, a verse vas-szilárd,
Nem áradozó, nem is olvadó,
Ő az építők fajából való».

Én építész ! . . . a versek építésze ! . . .
Apám, nézd titkos törvényét a vérnek :
Oly távoleső mesterségeink
Valahol látod, mégis összeérnek.

Való igaz : én is csak építettem,
Egy-egy sor vas-traverzét róttam át
A vers-épületen — és megvettem
A fölösleges ornamentikát.

Való igaz : mindig volt alapom,
A mélybe ástam szigorú falat,
Úgy hágtam emeletről-emeletre,
S szerettem a nagy, nemes vonalat.

Való igaz : mindig volt teteje
Költeményemnek -- s néha tornya is,
S nem játékból, de azért építettem,
Hogy lelkek lakhassanak abban is.

Való igaz : bennem sem olvadt
Egészen fel a megfagyott zene.
De vámon veszlve, réven nyertem én,
S versem gátja lett versem ereje.

Én építész . . . a versek építésze . . .
Örvénylő, mély törvénye van a vérnek :
Új formát ölt és más dimenziót . . .
Apám, köszönöm ezt az örökséget.
Kolozsvár, 1927 január 20.

Reményik Sándor.